

[Lilli Gyldenkilde]

Jeg formoder ikke, der er et menneske i folketingets sal, der er uenigt i, at studiestøtten er for lille. Det er vi meget enige i, og vi har også arbejdet for at forsøge at forbedre den. Men der er dog nogle grænser, vi ikke vil røre ved. Vi mener ikke, at de unge mennesker, som har været så heldige at få et arbejde, måske når de er 17 år, skal betale af deres arbejdsløshedsunderstøttelse, den dag de ikke har arbejde mere. Jeg ved godt, at vi ser helt forskelligt på den forpligtelse, vi har over for at skaffe mennesker arbejde i dette samfund. Der er den store forskel mellem os.

Men at stå her og sige fra folketingets talerstol, at det dog er for galt, at unge mennesker kan nå op på at få en understøttelse på over 100.000 kr., synes jeg er for søgt, vil jeg godt sige til den radikale hr. Ole Vig Jensen, for når de unge kommer ud som 17-årige, er de på ungarbejderløn, og ungarbejderlønnen er så lav, at de aldrig i understøttelse kan komme op på 100.000 kr. Jeg synes, man skal undersøge tingene ordentligt, før man kaster sig ud i det, og så vil jeg håbe, at fru Lone Dybkjær vinder det slag, som der åbenbart skal slås i den radikale gruppe med hensyn til, om man skal vente med at pille ved dette område, indtil man får nogle oplysninger om, hvad livslønnen er, når man går ud fra et menneske, der er ufaglært, et menneske, der har lange arbejdsløshedsperioder, og et menneske, der godt nok kan have en høj uddannelse, men også har en stor uddannelsesstøtte, der skal betales tilbage, osv. osv. Så vil man se, at det ikke er nogen retfærdighedshandling at tage ungdomsunderstøttelsen fra de unge mennesker.

(Kort bemærkning).

Ole Vig Jensen (RV):

Fru Lilli Gyldenkilde vælger stadig det laveste sted på gærden. Jeg kender argumentationen meget langt, og jeg har jo allerede her sagt, at jeg også erkender de vanskeligheder, der vil være forbundet med at ændre ved det bestående. Men hvad vil fru Lilli Gyldenkilde gøre ved, at vi har bragt os i en situation, hvor unge, der er uden uddannelse, uden uddannelsesmuligheder og uden beskæftigelse, kan gå op og hæve – så skal jeg gerne lade være at tage yderpunkterne – langt, langt mere end de, der går ind i en uddannelse? Hvordan vil fru Lilli Gyldenkil-

de få motiveret de unge til at gå ind i uddannelsessystemet, når vi nu i de kommende måneder søger at skaffe uddannelsespladserne, for da er vilkårene helt, helt anderledes? Jeg og det radikale venstre er i øvrigt – det har jeg sagt før – klar til at være med til at forbedre uddannelsesstøtten, men ærlig talt synes vi, det var en opgave for dette folketing at skabe blot rimelige og ensartede økonomiske vilkår for de samme aldersgrupper, der stort set befinder sig i den samme situation.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Ja tak, og med den motivering kan vi gå ud fra, at efterlønsloven er det næste, der bliver taget fat i, for så skal man lave ensartede ydelser for folk i pensionsalderen. Det er en farlig tankegang, hr. Ole Vig Jensen, og jeg vil anbefale, at man lader være med at gå videre ad den vej.

Så skal jeg gøre opmærksom på, at de unge mennesker, som kan få denne formidable understøttelse, har opfyldt visse krav. De har fået et arbejde, de er tilmeldt en A-kasse og har været medlemmer et år og har betalt til A-kassen. Det er sjældent deres egen skyld, at de bliver fyret, for de bliver fyret, i samme øjeblik de bliver 18 år, når de skal til at have en ordentlig løn og dermed måske også senere en større understøttelse. Det er ikke noget med, at de bare kan gå. Arbejdsmarkedslovgivningen er sådan sammensat, at man skal have et arbejde, man skal være fyret fra, for at kunne få understøttelse, og i samme øjeblik vi har arbejdspladser at tilbyde de unge mennesker, er der ikke tale om, at nogle bare kan gå på understøttelse. Det er ikke noget, man bare kan vælge at gøre, medmindre man bliver ved med at se højt og flot på arbejdsløsheden.

Tinning (VS):

Fru Lilli Gyldenkilde kritiserer de radikale for at bevæge sig ind på en farlig tankegang. Jeg mener, det er mere præcist at sige, at der slet ikke er tale om nogen som helst tankegang. Det, det drejer sig om, er en fordom, som siger, at folk vil blive ved med at gå på bistandskontoret, hvis det giver flest penge. De vil slet ikke gå i arbejde, og de vil slet ikke have nogen uddannelse. Det er i den grad så langt fra virkeligheden og så stupidt,